

Ajan esiripun takaa

William Marrion Branham

Ajan esiripun takaa

Eräänä aamuna minä makasin vuoteessani. Ja minä olin...olin ollut nukuksissa, ja minä näin unta, että Joseph oli sairas, ja minä olin nostanut hänet ylös rukoillakseni hänen puolestaan. Ja kun heräsin, olin hyvin hämmentynyt. Minä sanoin: “No, ehkä Joseph on tulossa sairaaksi.”

Ja minä katsoin, kuinka siinä edelläni kulki pieni, tumma varjo, melko ruskehtava väriltään. Ja näytti siltä kuin se olisin ollut minä. Ja minä katselin sitä. Ja sen takana tuli Joku valkoinen, ja se oli Hän. Katsoin vaimoni puoleen nähdäkseni, oliko hän hereillä, jotta voisin näyttää hänelle, että hän voisi nähdä näyn. Mutta hän nukkui.

Minä sanoin: “Voi, minä olen pahoillani, Herra. Mutta sellainen minun elämäni on ollut, Sinun on täytynyt ajaa minua kaikkeen, mitä minä olen tehnyt. Joka kerta, kun jotakin on tapahtunut, minä olen ajatellut, että Sinä teit sen. Ja minä olen tullut näkemään, että se oli saatana koettaen pitää minua poissa siitä.” Minä sanoin: “Jospa Sinä vain voisit johtaa minua.” Ja kun minä katsoin, näin minä kauneimmat kasvot, mitä minä olen miehellä koskaan nähnyt. Hän oli minun edessäni, katsoen taaksepäin. Hän kohotti kätensä ja tarttui minun käteeni ja alkoi mennä *tähän* suuntaan. Tuo näky jätti minut. Viime sunnuntai aamuna minä olin herännyt aikaisin. Tämä näky minulla oli lauantaina.

Aina huolestuneena, minä olen aina ajatellut kuolemaa. Ja nyt kun olen viidenkymmenen, minun aikani

ei...en usko sen olevan kovin pitkä. Ja minä pohdin, millainen minä olisin tuossa jumalallisessa ilmestymismuodossa, taivaallisessa ruumiissa. “Näkisinkö minä rakkaita ystäviäni ja olettakaamme, että minä olisin vain hieman valkoista sumua kulkemassa ohitse ja sanoisin: ‘Siinä menee veli Neville,’ eikä hän voisi sanoa: ‘Hei, veli Branham’? Ja kun Jeesus tulee, silloin minä olisin taas mies.” Minä olen usein ajatellut sitä.

Minä näin unta, että minä olin Lännessä. Ja minä olin kulkemassa pienen marunaa kasvavan paikan kautta ja vaimoni oli kanssani, ja me olimme olleet kalastamassa taimenia. Ja minä pysähdyin ja—ja avasin portin. Ja taivas oli niin kaunis. Se ei näyttänyt sellaiselta kuin täällä laaksossa. Se oli sininen ja oli kauniita valkoisia pilviä. Ja minä sanoin vaimolle, minä sanoin: “Meidän olisi pitänyt lähteä täältä jo kauan sitten, kultaseni.” Hän sanoi: “Lasten tähden meidän olisi pitänyt tehdä se, Billy.” Minä sanoin: “Se on . . .” Ja minä heräsin.

Minä ajattelin: “Minä näen niin paljon unia! Mistähän se johtuu?” Ja minä katsoin siihen, ja vaimoni makasi vieressäni.

Ja minä kohottauduin tyynylleni, niin kuin monet teistä ovat tehneet, laitoin pääni sängyn päätä vasten, ja laitoin sitten käteni taakseni. Minä makasin siinä *tällä* tavalla. Ja minä sanoin: “Millaistakohan siellä toisella puolella on? Minä olen jo viidenkymmenen, enkä minä ole tehnyt vielä mitään. Jospa minä vain voisin tehdä jotakin auttaakseni Herraa, sillä minä tiedän, etten ole kuolematon. Puolet minun ajastani on jo mennyt, vähintään, ja enemmänkin kuin puolet. Jos minä elän yhtä vanhaksi kuin sukuni, silti puolet minun ajastani on

mennyt.” Ja minä katsoin ympärilleni. Makasin siinä aikeissa nousta ylös. Kello oli noin seitsemän. Minä sanoin: “Luulen, että menen tänä aamuna kokoukseen. Vaikka olenkin käheä, minä haluaisin kuulla veli Nevillen saarnaavan.”

Niinpä minä sanoin: “Oletko sinä hereillä, kultaseni?” Ja hän nukkui hyvin sikeästi.

Ja minä en halua, että tämä jää teiltä kuulematta. Se on muuttanut minut. Minä en voi olla sama veli Branham, joka minä olin.

Ja minä katsoin. Ja minä kuulin Jonkun jatkuvasti sanovan: “Sinä olet juuri aloittamassa. Riennä taisteluun. Ole vain hellittämätön.”

Puristin hetken päätäni. Minä ajattelin: “No, minä luultavasti vain ajattelin sitä.” Te tiedätte, että ihmisillä voi olla kuvitelmia. Ja minä sanoin: “Minä ehkä vain kuvittelin sen.”

Se sanoi: “Riennä taisteluun. Mene eteenpäin, mene eteenpäin.”

Minä sanoin: “Ehkä minä sanoin sen.” Ja minä laitoin huuleni hampaitteni väliin ja laitoin käteni suuni päälle.

Ja siinä se tuli uudestaan, sanoen: “Riennä vain eteenpäin. Jospa sinä vain tietäisit, mitä on tien päässä!”

Ja näytti siltä, kuin minä olisin kuullut Graham Snellingin tai jonkun, jotka lauloivat tuota laulua tällä tavalla. He laulavat sitä täällä, Anna Mae ja te kaikki.

“Olen koti-ikävä ja kaipuun vallassa,
ja tahdon nähdä Jeesuksen.
Tahtoisin kuulla noiden suloisten
kotisataman kellojen soiton.
Se valaisisi polkuni ja karkottaisi
kaikki pelot.
Herra, suo minun katsoa ajan esiripun
taakse.”

Te olette kuulleet sitä laulettavan täällä seurakunnassa.

Ja minä kuulin Jonkin sanovan: “Haluaisitko sinä nähdä tuon esiripun taakse?”

Minä sanoin: “Se auttaisi minua suuresti.”

Minä katsoin. Hetkessä, minä... Yhdessä henkäyksessä minä olin tullut johonkin pieneen, kaltevaan paikkaan. Minä katsoin taakseni ja siellä minä makasin vuoteellani. Ja minä sanoin: “Tämä on erikoinen asia.”

No niin, minä en haluaisi teidän kertovan tätä eteenpäin. Minä sanon tämän seurakuntani, tai niiden lampaitteni edessä, joita minä kaitsen. Olinpa minä sitten ruumiissani tai poissa siitä, tai olipa se taivaaseen ottaminen, se ei muistuttanut ainoatakaan niistä näyistä, joita minulla on ollut. Minä saatoin katsoa Sinne, ja minä saatoin katsoa tänne.

Kun tulin tuohon pieneen Paikkaan, minä en ole koskaan nähnyt niin monien ihmisten tulevan juosten, huutaen: “Oi, rakas veljemme!”

Ja minä katselin. Ja nuoret naiset, ehkä vähän yli kahdenkymmenen, kahdeksastatoista kahteenkymmeneen, he syleilivät minua ja huusivat: “Rakas veljemme!”

Siellä tuli nuoria miehiä varhaisen miehuutensa loistossa. Ja heidän silmänsä kimalsivat ja näyttivät kuin tähdiltä pimeässä yössä. Heidän hampaansa olivat helmen valkoiset. Ja he huusivat ja tarttuivat kiinni minuun ja huusivat: “Oi, meidän rakas veljemme!”

Ja minä pysähdyin ja katsoin. Ja minä olin nuori. Minä katsoin taakseni vanhaa ruumistani, joka makasi siellä kädet pääni takana. Ja minä sanoin: “Minä en ymmärrä tätä.”

Ja nämä nuoret naiset syleilevät minua. No niin, minä tiedän, että tämä on sekalainen kuulijakunta, ja minä sanon tämän rakkaudella ja Hengen lempeydellä. Miehet eivät voi laittaa käsiään naisten ympärille ilman inhimillisiä aistimuksia; mutta niitä ei ollut Siellä. Siellä ei ollut eilistä eikä huomista. He eivät väsyneet. He olivat. . . Minä en ole koskaan koko elämäni aikana nähnyt niin kauniita naisia. Heidän hiuksensa ulottuivat alas vyötärölle asti; heidän pitkät hameensa ulottuivat jalkoihin asti. Ja he vain halasivat minua. Edes minun oma sisareni, joka istuu täällä, ei voisi halata minua sillä tavalla. He eivät suudelleet minua enkä minä suudellut heitä. Se oli jotakin sellaista, jonka kuvaamiseen minä—minulla ei ole sanavarastoa, minulla ei ole sanoja sanottavana. “Täydellisyys” ei koskettaisi sitä. “Suurenmoinen” ei koskettaisi sitä läheltäkään. Se oli jotakin, mitä minä en koskaan. . . Teidän vain täytyy olla Siellä.

Minä katsoin *tänne* ja *tuonne*. Ja heitä oli tulossa tuhansittain. Ja minä sanoin: “Minä en ymmärrä tätä.” Minä sanoin: “No, he. . .”

Ja siellä tuli Hope. Hän oli ensimmäinen vaimoni. Hän juoksi tyköni, mutta ei sanonut: “Mieheni.” Hän

sanoi: “Rakas veljeni,” kun hän halasi minua. Siellä seisoivat toinen nainen, joka halasi minua, ja sitten Hope halasi tätä naista; ja jokaista. Ja minä ajattelin: “Oh, tämän täytyy olla jotakin erilaista. Se ei voi olla... Siinä on jotakin...” Minä ajattelin: “Oi, en kai enää koskaan haluaisi palata takaisin tuohon vanhaan ruumiiseen?”

Minä katselin sitten ympärilleni. Minä ajattelin: “Mitä tämä on? Ja minä katselin, todella tarkasti. Ja minä—minä sanoin: “Minä—minä en voi ymmärtää tätä.” Mutta Hope näytti olevan ikään kuin kunniavieras. Hän ei ollut erilainen, mutta juuri niin kuin kunniavieras.

Ja minä kuulin silloin Äänen, joka puhui minulle huoneessa, sanovan: “Se, mistä sinä saarnasit, oli Pyhä Henki. Tämä on täydellinen Rakkaus. Eikä mikään voi tulla Tänne ilman Sitä.”

Minä olen vakuuttuneempi kuin koskaan aikaisemmin elämässäni, että tarvitaan täydellinen Rakkaus, päästäksemme Sinne. Siellä ei ollut kateutta. Siellä ei ollut väsymystä. Siellä ei ollut kuolemaa. Sairautta ei voisi koskaan päästä Sinne. Kuolevaisuus; ei voisi—voi milloinkaan tehdä teitä vanhoiksi. Ja... He eivät voineet itkeä. Se oli vain yhtä iloa.

“Oi, minun rakas veljeni!” Ja he nostivat minut ylös ja asettivat minut suurelle, korkealle paikalle.

Minä ajattelin: “Minä en näe unta. Minä katselen taakseni ruumistani makaamassa täällä alhaalla vuoteella.”

Ja he asettivat minut sinne ylös. Ja minä sanoin: “Voi, minun ei pitäisi istua täällä.”

Ja siellä tuli naisia ja miehiä, kummaltakin puolelta, nuoruutensa kukoistuksessa, huutaen. Ja eräs nainen seiso i siinä, ja hän huusi: “Oi, rakas veljeni! Oi, me olemme niin onnellisia nähdessämme sinut Täällä.”

Minä sanoin: “Minä en ymmärrä tätä.”

Ja silloin tuo Ääni, joka puhui minun yläpuolellani, sanoi: “Sinä tiedät, että Raamatussa on kirjoitettu, että ‘Profeetat otettiin kansansa tykö.’”

Minä sanoin: “Kyllä. Minä muistan sen Kirjoituksista.”

Hän sanoi: “Hyvä on, näin tapahtuu silloin, kun sinä tulet kansasi tykö.”

Minä sanoin: “Silloin he ovat todellisia, ja minä voin koskettaa heitä.”

“Oi, kyllä.”

Minä sanoin: “Mutta, heitä on miljoonia. Noin monia Branhameita ei ole.”

Ja tuo Ääni sanoi: “He eivät ole Branhameita. He ovat sinun käännynnäisiäsi. Nämä ovat niitä, jotka sinä olet johdattanut Herran tykö.” Ja Hän sanoi: “Jotkut näistä naisista, jotka ovat mielestäsi niin kauniita, olivat yli yhdeksänkymmentä vuotta vanhoja, kun sinä johdatit heidät Herran tykö. Ei ole mikään ihme, että he huutavat: ‘Rakas veljemme!’”

Ja he huusivat, kaikki yht’aikaa, sanoen: “Jos sinä et olisi mennyt, me emme olisi Täällä.”

Minä katsoin ympärilleni. Minä ajattelin: “No, minä en ymmärrä tätä.”

Minä sanoin: “Oi, missä on Jeesus? Minä haluan niin kovasti nähdä Hänet.”

He sanoivat: “Hän on vain hieman ylempänä, suoraan *tuolla* ylhäällä.” He sanoivat: “Eräänä päivänä Hän tulee sinun tykösi. Näettekö?” He sanoivat: “Sinut lähetettiin johtajaksi. Ja Jumala tulee. Ja kun Hän tulee, tuomitsee Hän sinut sen mukaan mitä sinä opetit heille, ensiksi, ja sitten pääsevätkö he sisälle, vaiko eivät. Me menemme sisälle sinun opetuksesi mukaan.”

Minä sanoin: “Oi, minä olen niin iloinen. Entä Paavali, täytyykö hänenkin seistä tällä tavoin? Täytyykö Pietarin seistä tällä tavalla?”

“Kyllä.”

Minä sanoin: “Silloin minä olen saarnannut jokaisen Sanan, jonka he saarnasivat. Minä en ole väistynyt Siitä puolelle enkä toiselle. Missä he kastoivat Jeesuksen Kristuksen nimeen, minä tein samoin. Missä he opettivat Pyhän Hengen kastetta, minä tein samoin. Mitä tahansa he opettivat, minä tein samoin.”

Ja nuo ihmiset huusivat ja sanoivat: “Me tiedämme sen. Ja me tiedämme, että me menemme sinun kanssasi, jonakin päivänä, takaisin maan päälle.” He sanoivat: “Jeesus tulee ja sinut tuomitaan sen Sanan mukaan, jota sinä saarnasit meille. Ja sitten, jos sinut hyväksytään tuona aikana, niin kuin sinulle tapahtuu,” he sanoivat: “silloin sinä esittelet meidät Hänelle, palvelustehtäväsi

voitonmerkkeinä.” He sanoivat: “Sinä johdatat meidät Hänen tykönsä, ja kaikki yhdessä me menemme takaisin maan päälle elääksemme iankaikkisesti.”

Minä sanoin: “Täytyykö minun nyt palata takaisin?”

“Kyllä. Mutta riennä eteenpäin.”

Minä katsoin. Ja minä saatoin nähdä ihmisiä, niin kauas kuin vain vain nähdä, yhä tulossa, haluten syleillä minua, huutaen: “Rakas veljemme!”

Juuri silloin Ääni sanoi: “Kaikki, joita sinä milloinkaan olet rakastanut, ja kaikki, jotka ovat rakastaneet sinua, Jumala on antanut sinulle Täällä.” Ja minä katsoin. Ja siinä tuli vanha koirani, kävellen siihen. Siinä tuli hevoseni ja laittoi päänsä olkapäälleni ja hirtahti. Oli sanottu: “Kaikki, joita sinä milloinkaan olet rakastanut, ja kaikki, jotka ovat rakastaneet sinua, Jumala on antanut heidät sinulle, sinun palvelustehtäväsi kautta.”

Ja minä tunsin siirtyväni pois tuosta kauniista Paikasta.

Ja minä katsoin ympärilleni. Minä sanoin: “Oletko sinä hereillä, kultaseni?” Hän oli yhä unessa.

Ja minä ajattelin: “Oi Jumala! Oi, auta minua, oi Jumala. Älä salli minun milloinkaan antaa periksi yhdenkään Sanan suhteen. Suo minun pysyä tarkalleen tuossa Sanassa ja saarnata Sitä. Minä en välitä siitä, mitä tapahtuu, mitä muut tekevät; kuinka monta Saulia, Kiisin poikaa, nousee, kuinka monta *sitä*, *tätä*, tai *tuota*. Suo minun, Herra, rientää tuohon Paikkaan. Kaikki kuolemanpelko. . .

Minä sanon tämän Raamattu edessäni tänä aamuna. Minulla on täällä pieni poika, neljävuotias, kasvatettavana. Minulla on yhdeksänvuotias tyttö; ja teini-ikäinen, josta minä olen kiitollinen, sillä hän on kääntynyt Herran tielle. Jumala, suo minun elää, kasvattaakseni heidät Jumalan neuvossa.

Sen lisäksi koko maailma näyttää huutavan minulle, yhdeksänkymmenvuotiaat naiset ja miehet, ja kaikki. "Jos sinä et olisi mennyt, me emme olisi Täällä."

Ja, Jumala, suo minun rientää taisteluun. Mutta mitä tulee kuolemiseen, minä en enää. . . Se olisi ilo, se olisi ihanaa päästä pois tästä turmeluksesta ja häpeästä.

Jos minä voisin tehdä tuonne ylös sadan biljoonan mailin korkeuteen kuution muotoisen kappaleen, ja se olisi täydellinen Rakkaus; jokaisella askeleella tännepäin se kapenisi, kunnes me tulisimme tänne alas, missä me nyt olemme. Siitä olisi enää jäljellä tuskin muuta kuin turmeltunut varjo, jotakin vähäistä, jonka me voimme tuntea ja kokea, että siellä jossakin on jotakin. Me emme tiedä, mitä Se on.

Oi, rakkaat ystäväni, rakkaani, rakkaani Evankeliumissa, lapset, jotka minä olen synnyttänyt Jumalalle, kuunnelkaa minua, paimentanne. Te, toivoisin, että olisi jokin tapa, jolla minä voisin selittää sen teille. Siihen ei ole sanoja; minä en voinut löytää niitä; niitä ei löydy mistään. Mutta aivan tämän viimeisen hengenvetomme takana on kaikkein ihanin asia, mitä te koskaan. . . Ei ole mitään tapaa selittää sitä. Ei ole mitään tapaa. Minä en yksinkertaisesti pysty siihen. Mutta mitä tahansa sinä teet, ystävä, laita kaikki muu syrjään siihen

asti, kunnes sinä saat täydellisen Rakkauden. Tulkaa tilaan, jossa te voitte rakastaa jokaista, jokaista vihollista, jokaista muuta.

Tuo yksi vierailuni Sinne, se on tehnyt minut erilaiseksi mieheksi. Minä en voi enää milloinkaan, milloinkaan, milloinkaan olla sama veli Branham, joka minä olin. Vaikka lentokoneet tärisisivät, vaikka salamat leiskuisivat; vaikka tarkkailijalla olisi ase suunnattuna minuun. Mitä tahansa se on, sillä ei ole merkitystä. Minä aion rientää eteenpäin taistelussa Jumalan armon avulla. Sillä minä olen saarnannut Evankeliumia kaikille luoduille ja jokaiselle ihmiselle, jolle vain voin, suostutellen heitä tuohon kauniiseen Maahan tuolla.

Se voi näyttää vaikealta. Siihen ehkä tarvitaan paljon voimaa. Minä en tiedä, kuinka kauan vielä. Me emme tiedä, fyysisesti ottaen. Tutkimuksessa muutama päivä sitten hän sanoi: "Sinulla on jäljellä kaksikymmentäviisi vuotta kunnollista, hyvää elämää. Sinä olet terve." Se auttoi minua. Mutta, oi, siitä ei ole kysymys. Sitä se ei ole. Se on jotakin täällä *sisällä*. Tämän katoavaisen täytyy pukeutua katoamattomuuteen. Tämän kuolevaisen täytyy pukeutua kuolemattomuuteen.

Kiisin poikia saattaa nousta esiin. Minä... Kaikista niistä hyvistä töistä, joita he tekevät, minulla ei ole mitään pahaan sanottavaa sitä vastaan, köyhille ja hyväntekeväisyyteen antaminen. Ja muistakaa, Samuelhan sanoi Saulille: "Sinä tulet myös profetoimaan." Ja monet noista miehistä ovat suuria, mahtavia saarnaajia, jotka voivat saarnata Sanaa niin kuin arkkienkelit. Mutta silti se ei ollut Jumalan tahto. Jumalan tuli olla heidän kuninkaansa. Veli, sisar, antakaa Pyhän Hengen johdattaa itseänne.

Kumartakaamme päämme hetkeksi.

“Olen koti-ikävä ja kaipuun vallassa,
ja tahdon nähdä Jeesuksen,
Tahtoisin kuulla noiden suloisten
kotisataman kellojen soiton;
Se valaisisi polkuni ja karkottaisi
kaikki pelot.

Herra, suo minun katsoa ajan esiripun
taakse.

Herra, suo minun katsoa tämän surun
ja pelon esiripun taakse,
Salli minun katsella tuota aurinkoista
kirkkauden maata;

Se vahvistaisi uskomme ja karkottaisi
kaiken pelon;

Herra, salli heidän katsoa ajan
esiripun taakse.

Minä olen varma, Herra, jos tämä pieni seurakunta
tänä aamuna vain voisi katsoa tuon esiripun taakse!
Heidän joukossaan ei ole murheita; siellä ei koskaan voi
olla. Ei sairautta; ei muuta kuin täydellisyyttä. Ja vain
yksi hengenveto on tämän ja Sen välillä, vanhuudesta
nuoruuteen, ajasta iankaikkisuuteen, pois huomisen
huolista ja eilisen murheista, iankaikkisuuden
nykyhetkeen täydellisyydessä.

Minä rukoulen, Jumala, että Sinä siunaisit jokaista
henkilöä täällä, jos täällä on niitä, Herra, jotka eivät
tunne Sinua tuon Rakkauden kautta. Ja totisesti, Isä,
mikään ei voi tulla tuohon pyhään Paikkaan ilman
sellaista Rakkautta, uutta Syntymää, syntymättä
uudestaan. Pyhä Henki, Jumala, on Rakkaus, ja me

tiedämme, että se on totta. Ei merkitse mitään, vaikka me uskomme avulla siirrämme vuoria, vaikka me teemme suuria asioita, kuitenkin, ilman Tuota siellä, me emme koskaan voisi kiivetä noita suuria tikapuita sinne. Mutta Sen kanssa, Se kohottaa meidät näiden maallisten huolien yläpuolelle. Minä rukoilen, Isä, että Sinä siunaat ihmisiä täällä.

Ja suo, että jokainen ihminen, joka on tänä aamuna kuullut minun kertovan tämän Totuuden, että Sinä olet minun todistajani, Herra, niin kuin Samuelille muinoin: “Olenko minä koskaan kertonut heille Sinun nimessäsi mitään muuta kuin totuuden?” He ovat sen tuomarit. Ja minä kerron nyt heille, Herra, että Sinä olet vienyt minut tuohon Maahan. Ja Sinä tiedät, että se on totta.

Ja nyt, Isä, jos täällä on niitä, jotka eivät tunne Sinua, olkoon tämä se hetki, jolloin he sanovat: “Herra, anna minun sisimpääni halu olla Sinun tahdossasi.” Suo se, Isä.

Ja nyt, te, pääanne kumarrettuina, kohottaisitteko te kätenne ja sanoisitte: “Rukoile minun puolestani, veli Branham; Jumala vaikuttakoon sen minussa.”[Veli Branham pitää tauon—Huom.]

Nyt kun te olette siellä paikoillanne, todella rakastettavasti, miksi te ette sanoisi Isälle? “Jumala, tänään sydämessäni minä käännän selkäni kaikille maailman asioille. Minä jätän kaiken rakastaakseni Sinua ja palvellekseni Sinua koko elämäni ajan. Ja minä tahdon tästä päivästä alkaen seurata Sinua Raamattusi jokaisen Kirjoituksen mukaan.” Jos teitä ei ole kastettu kristillisellä kasteella: “Minä tahdon, Herra.”

“Jos minä en ole vielä vastaanottanut Pyhää Henkeä...” Te tiedätte, kun te vastaanotatte Sen. Se antaa sinulle. Se antaa sinulle sen varmuuden ja Rakkauden, jota sinä tarvitset. Oi, sinä olet ehkä tehnyt toisin, sinulla on ollut tunnekuohuja, kuten että sinä olet ehkä huutanut tai puhunut kielillä, mikä on hienoa. Mutta jos tuo Jumalallinen Rakkaus ei ole siellä, uskokaa minua nyt, sanokaa: “Herra, tuo minun sydämeni ja sieluni Henkesi ulottuville niin, että minä rakastaisin ja kunnioittaisin, ja että minun sydämessäni olisi tuo Jumalallinen Rakkaus, tänään, että se veisi minut tuohon maahan, kun vedän viimeisen hengenvetoni,” kun me rukoilemme. Rukoilkaa nyt itse. Omalla tavallanne, rukoilkaa, pyytäkää Jumalaa tekemään se teille.

Minä rakastan teitä. Minä rakastan teitä. Te rakkaat harmaatukkaiset miehet, jotka istutte täällä, jotka olette työskennelleet kovasti ja ruokkineet pienet lapset! Te kultaiset äiti raukat, jotka olette pyyhkineet kyyneleitä heidän silmistään! Sallikaa minun vakuuttaa teille, sisaret, rakkaat, niin ei ole siellä toisella puolella. Minä uskon, että Se on ehdottomasti tässä huoneessa. Se on vain toinen ulottuvaisuus, johon me siirrymme elämään. Tämä on katoavaisuutta, jossa me elämme nyt.

“Mutta, anna minun sisimpääni, Herra, halu olla Sinun tahdossasi.” Rukoilkaa, kun me rukoilemme yhdessä.

Kunnioittavasti, Herra, Sinun Sanasi ja Pyhän Henkesi perusteella me olemme niin iloisia siitä, että me tiedämme, mistä meidän syntymämme tulee. Me olemme iloisia siitä, että me “emme ole syntyneet miehen tahdosta emmekä lihan tahdosta, vaan Jumalan tahdosta.”

Ja me rukoilemme tänään, Isä, että nämä, jotka nyt pyytävät Sinun anteeksiantavaa armoasi, että Sinun Henkesi tekee sen työn, Herra. Minulla ei ole mitään mahdollisuutta tehdä sitä; minä olen vain ihminen, yksi Kiisin poika. Mutta me tarvitsemme Sinua, Pyhä Henki.

Jumala, suo minun olla niin kuin Samuel, sellainen, joka kertoo Totuuden Sanasta. Ja Sinä olet vahvistanut Sen tähän asti, ja minä uskon, että Sinä teet sen edelleenkin, niin kauan kuin minä pysyn Sinulle uskollisena.

Suo heidän kaikkien nyt vastaanottaa iankaikkinen elämä, Isä. Älkööt he koskaan unohtako tätä päivää. Sinä hetkenä kun he ovat jättämässä tämän maailman, suo tämän, mitä minä olen juuri sanonut heille, avautua todellisuutena. Ja kun me istumme täällä kuolevaisina, tänään, Herra, katsoen kelloamme, ajatellen päivällistämme, huomisen töitä, elämän huolia ja murheita, niitä ei ole Silloin. Ne kaikki katoavat. Siellä ei ole huolia; ja se on yhtä suurta iankaikkisuuden iloa. Anna heille sellainen Elämä, Isä, jokaiselle. Ja suo . . .

Minä pyydän Sinulta, Isä, että jokainen henkilö, joka on täällä tänä aamuna, joka on kuullut minun kertovan tämän näyn, suo minun tavata jokainen heistä siellä toisella puolella; vaikka täällä on ehkä miehiä, jotka ovat eri mieltä minun kanssani ja naisiakin. Mutta Isä, älä anna sen milloinkaan olla meidän tiellämme. Suo meidän tavata toisemme Siellä ja suo heidänkin juosta niin, että me voisimme tarttua toisiimme, huutaen: "Rakas veljemme." Suo sen tapahtua niin kuin minulle näytettiin Siellä, Herra, jokaiselle, kaikille, joita minä rakastan, ja kaikille, jotka rakastavat minua. Minä rukoilen, että niin

tulee tapahtumaan, Herra. Ja minä rakastan heitä kaikkia. Suo heidän tulla esiin siellä, Isä. Minä tarjoan heille nyt iankaikkista elämää. Tehköt he nyt osansa vastaanottaen Sen. Sillä minä pyydän sitä Jeesuksen nimessä. Aamen. [Veli Branham pitää tauon—Huom.]

Meillä on muutama hetki rukoillaksemme sairaiden puolesta. Minä näen, että meillä on täällä pieni, sairas tyttö, ja rouva rullatuolissa.

No niin, rakkaimmat veljeni, sisareni, olkaa hyvät, älkääkä ymmärtäkö minua väärin. Minä—minä en tiedä, mitä tapahtui. Minä en tiedä, mitä tapahtui. Mutta, Jumala, kun minä kuolen, salli minun vain palata takaisin Sinne. Sallikaa minun vain mennä tuohon Paikkaan, siellä minä haluan olla, missä tahansa se onkaan. Minä en koeta olla Paavali, joka temmattiin kolmanteen taivaaseen. Minä en sano sitä. Minä uskon, että Hän vain koetti rohkaista minua, koetti antaa vähän jotakin työntääkseen minua eteenpäin, tulossa olevaan uuteen palvelustehtävääni.

(Ote saarnasta *Hyljätty Kuningas*, 15 toukokuuta 1960)

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org